

5-6. osztály

1) Saul megtérése (9,1-30)

¹Saul pedig az Úr tanítványai elleni fenyegetéstől és öldökléstől lihegve elment a főpaphoz, ²és leveleket kért tőle Damaszkuszba a zsinagógákhoz, hogy ha talál olyanokat, akik az Úr útjának hívei, akár férfiakat, akár nőket, megkötözve vihesse azokat Jeruzsálembe. ³Útközben azonban, amikor éppen Damaszkuszhoz közeledett, hirtelen mennyei fény villant fel körülötte, ⁴és amint a földre esett, hallotta, hogy egy hang így szólt hozzá: „Saul, Saul, miért üldözöl engem?” ⁵Ő pedig megkérdezte: „Ki vagy, Uram?” Az így válaszolt: „Én vagyok Jézus, akit te üldözöl. ⁶De kelj fel, menj be a városba, és ott megmondják neked, mit kell tenned.” ⁷A vele utazó férfiak pedig szótlánul álltak, mert hallották ugyan a hangot, de senkit sem láttak. ⁸Saul pedig felkelt a földről, és kinyitotta szemét, de egyáltalán nem látott. Ezért kézen fogva vezették be Damaszkuszba, ⁹és ott három napig nem látott, nem evett, és nem ivott.

¹⁰Volt Damaszkuszban egy tanítvány, név szerint Anániás. Az Úr megszólította őt látomásban: „Anániás!” Ő így válaszolt: „Íme, itt vagyok, Uram.” ¹¹Az Úr pedig így szólt hozzá: „Kelj fel, menj el abba az utcába, amelyet Egyenes utcának hívnak, és keresd meg Júdás házában Sault, akit Tarsuzinak neveznek: mert íme, imádkozik, ¹²és látomásban látja, hogy egy Anániás nevű férfi jön be hozzá, és ráteszi a kezét, hogy lásson.” ¹³Anániás így válaszolt: „Uram, sokaktól hallottam erről a férfiről, mennyi rosszat tett a te szentjeid ellen Jeruzsálemben, ¹⁴és ide is meghatalmazást kapott a főpapoktól, hogy elfogja mindazokat, akik segítségül hívják a te nevedet.” ¹⁵Ezt mondta neki az Úr: „Menj el, mert választott eszközöm ő, hogy elvigye a nevemet a pogányok, a királyok és Izráel fiai elé. ¹⁶Én pedig meg fogom mutatni neki, mennyit kell szenvednie az én nevéért.” ¹⁷Anániás pedig elment, és bement abba a házba; rátette kezét, és ezt mondta: „Atyámfia, Saul, az Úr küldött engem, az a Jézus, aki megjelent neked az úton, amelyen jöttél, és azért küldött, hogy újra lásd, és megtelj Szentlélekkel.” ¹⁸És egyszerre, mintha pikkelyek estek volna le a szeméről, újra látott; azután felkelt, és megkeresztelkedett, ¹⁹majd miután evett, erőre kapott. Néhány napig együtt volt a damaszkuszi tanítványokkal, ²⁰és azonnal hirdetni kezdte a zsinagógákban Jézusról, hogy ő az Isten Fia.

²¹Mindenki csodálkozott, aki hallotta, és így szóltak: „Hát nem ő az, aki üldözte Jeruzsálemben azokat, akik segítségül hívják ezt a nevet, és aki ide is azért jött, hogy megkötözve a főpapok elé vigye őket?” ²²De Saul egyre jobban felbátorodott, és zavarba hozta a damaszkuszi zsidókat, bebizonyítva nekik, hogy Jézus a Krisztus. ²³Amikor pedig már jó néhány nap eltelt, a zsidók elhatározták, hogy végeznek vele. ²⁴Saulnak azonban tudomására jutott a merénylet terve. Még a kapukat is éjjel-nappal őrizték, hogy megölhessék; ²⁵de a tanítványok elvitték, és éjjel a városfalon lebocsátották egy kosárban. ²⁶Amikor Saul megérkezett Jeruzsálembe, csatlakozni próbált a tanítványokhoz, de mindenki félt tőle, mert nem hitték, hogy tanítvány. ²⁷Barnabás azonban maga mellé vette, elvitte az apostolokhoz, és elmondta nekik, hogyan látta az Urat az úton, és hogy beszélt vele, és milyen nyíltan szólt Damaszkuszban Jézus nevében. ²⁸Ettől fogva velük együtt járt-kelt Jeruzsálemben, nyíltan szólt az Úr nevében. ²⁹Beszélt és vitázott a görög nyelvűekkel, ezek pedig arra készülődtek, hogy végeznek vele. ³⁰Amikor azonban megtudták ezt az atyafiak, levitték őt Cézáreába, és elküldték Tarsuszba.

2) A Szentlélek elhívja Barnabást és Pált (13,1-3)

¹Antiókhiaiban, az ottani gyülekezetben volt néhány próféta és tanító: Barnabás és Simeon, akit Nigernak is hívtak, cirénei Lucius és Manaén, aki Heródes negyedes fejedelemmel együtt nevelkedett, valamint Saul. ²Egyszer, amikor ezek az Úrnak szolgáltak és böjtöltek, ezt mondta a Szentlélek: „Válasszátok ki nekem Barnabást és Sault arra a munkára, amelyre elhívtam őket.” ³Akkor böjtölés, imádkozás és kézzelvetélés után elbocsátották őket.

3) Pál első missziói útjára indul, Barnabás és Pál Cipruson (13,4-12)

⁴Ők tehát a Szentlélektől kiküldve lementek Szeleukiába, onnan pedig elhajóztak Ciprusba. ⁵Amikor Szalamiszba értek, hirdették az Isten igéjét a zsidók zsinagógáiban. János is velük volt, mint segítőtárs. ⁶Miután bejárták az egész szigetet Páfoszig, találkoztak egy zsidó mágussal és álprófétával, akinek Barjézus volt a neve. ⁷Ez közel állott Szergeiusz Paulusz helytartóhoz, aki értelmes ember volt. Ő magához hívatta Barnabást és Sault, mert hallani kívánta az Isten igéjét. ⁸De Elimás, a varázsló - neve ugyanis ezt jelenti -, szembeszállt velük, és igyekezett eltéríteni a helytartót a hittől. ⁹Saul pedig, akit Pálnak is hívnak, megtelve Szentlélekkel erősen ránézett, ¹⁰és így szólt: „Te mindenféle csalással és gonossággal tele ember, te ördögfajzat, te minden igazság ellensége, nem szűnsz meg elferdíteni az Úr egyenes útjait? ¹¹Most íme, az ÚR keze rajtad van, és vak leszel, nem látod a napot egy ideig!” Erre hirtelen homály és sötétség szállt rá, és botorkálva keresett vezetőket. ¹²Mikor a helytartó látta a történeteket, hitt, elámulva az Úr tanításán.

4) Pál meggyógyít egy sántát Lisztrában (14,8-18)

⁸Lisztrában élt egy sánta lábú ember, aki születésétől fogva sánta volt, és sohasem tudott járni. ⁹Ő hallgatta Pál beszédét, aki rátekintett, és látta, hogy van hite ahhoz, hogy meggyógyuljon. ¹⁰Ezért hangosan így szólt hozzá: „Állj a lábaidra egyenesen!” Ekkor az talpra ugrott, és járt. ¹¹Amikor a sokaság látta, amit Pál tett, likaóniai nyelven így kiáltottak: „Az istenek jöttek le hozzánk emberi alakban!” ¹²Barnabást Zeusznak mondták, Pált pedig Hermésznek, mivel ő volt a szóvivő. ¹³Zeusz papja pedig, akinek a temploma a város előtt volt, bikákat és koszorúkat vitt a kapuk elé, és a sokasággal együtt áldozatot akart bemutatni nekik. ¹⁴Amikor meghallották ezt az apostolok, Barnabás és Pál, ruhájukat megszagatva a sokaság közé futottak, ¹⁵és így kiáltottak: „Emberek, miért teszitek ezt? Mi is hozzátok hasonló emberek vagyunk, és azt az evangéliumot hirdetjük nektek, hogy ezekből a hiábavaló dolgokból térjete meg az élő Istenhez, aki teremtette az eget és a földet, a tengert és mindent, ami bennük van. ¹⁶Ő az előző nemzedékek során megengedte, hogy minden nép a maga útján járjon, ¹⁷bár nem hagyta magát bizonyosság nélkül, mert jótevők volt, a mennyből esőt adott nektek és termést hozó időket; bőven adott nektek eledelt és szívbéli örömet.” ¹⁸Így szóltak, és nagy nehezen lebeszéltek a sokaságot arról, hogy áldozatot mutasson be nekik.

5) Pált megkövezik, de életben marad (14,19-20)

¹⁹Antiókhiaiból és Ikóniumból azonban zsidók érkeztek oda, akik annyira felbujtották a tömeget, hogy megkövezték Pált, és kivonszolták a városon kívülre, mivel halottnak hitték. ²⁰De amikor körülvették a tanítványok, felkelt, és visszament a városba. Másnap pedig Barnabással együtt elment Derbébe.

6) Pál második missziói útja, Barnabás külön útra indul (15,36-41)

³⁶Néhány nap múlva pedig ezt mondta Pál Barnabásnak: „Térjünk vissza, látogassuk meg a testvéreket valamennyi városban, ahol hirdettük az Úr igéjét, és lássuk: hogy megy a soruk?”

³⁷Barnabás azt akarta, hogy vigyék magukkal Jánost is, akit Márknak hívtak. ³⁸Pál azonban úgy tartotta helyesnek, hogy ne vigyék magukkal azt, aki elvált tőlük Pamfiliánál, és nem ment velük együtt a munkába. ³⁹Emiatt meghasonlás támadt köztük, és ezért különváltak egymástól: Barnabás magával vitte Márkot, és elhajózott Ciprusba. ⁴⁰Pál pedig Szilászt választotta társul, és miután az Úr kegyelmébe ajánlották őt a testvérek, útnak indult; ⁴¹bejárta Szíriát és Ciliciát, és erősítette a gyülekezeteket.

7) Pál Filippiben (16,11-40)

¹¹Elhajóztunk tehát Tróászból; egyenesen Szamotrákéba mentünk, másnap meg Neápolisba,

¹²onnan pedig Filippibe, amely Macedónia vidékének első városa, római település volt.

Néhány napot ebben a városban töltöttünk. ¹³Szombaton kimentünk a városkapun kívülre, egy folyó mellé, ahol tudomásunk szerint imádkozni szoktak. Leültünk, és szóltunk az egybegyűlt asszonyokhoz. ¹⁴Hallgatott minket egy Lídia nevű istenfélő asszony, egy Thiatírából való bíboráros is, akinek az Úr megnyitotta a szívét, hogy figyeljen arra, amit Pál mond. ¹⁵Amikor pedig házanépével együtt megkeresztelkedett, azt kérte: „Ha úgy látjátok, hogy az Úr híve vagyok, jöjjetek, szálljatok meg a házamban!” És kérelt bennünket.

¹⁶Történt pedig egyszer, hogy amikor az imádkozás helyére mentünk, egy szolgálóleány jött velünk szembe, akiben jövendőmondó lélek volt, és jóslásával nagy hasznot hajtott gazdáinak.

¹⁷Követte Pált és minket, és így kiáltozott: „Ezek az emberek a Magasságos Isten szolgálói, akik az üdvösség útját hirdetik nektek!” ¹⁸Ezt több napon át is művelte. Pált azonban bosszantotta ez. Ezért megfordult, és ezt mondta a léleknek: „Parancsolom neked Jézus Krisztus nevében, hogy menj ki belőle!” És az még abban az órában kiment belőle.

¹⁹Amikor látták urai, hogy odalett az, amiből hasznot reméltek, megragadva Pált és Szilászt, a hatóság elé, a főterre hurcolták őket. ²⁰Azután az előljárók elé vezették őket, és ezt mondták:

„Ezek az emberek felforgatták városunkat. ²¹Zsidók lévén, olyan szokásokat hirdetnek, amelyeket nekünk nem szabad sem átvennünk, sem követnünk, mert rómaiak vagyunk.”

²²Velük együtt a sokaság is rájuk támadt, az előljárók pedig letépték ruhájukat, és megbotoztatták őket. ²³Sok ütést mértek rájuk, majd börtönbe vetették őket, és

megparancsolták a börtönőrnek, hogy gondosan őrizze őket. ²⁴Az pedig, mivel ilyen parancsot kapott, a belső börtönbe vetette őket, és a lábukat kalodába zárta.

²⁵Éjfél tájban Pál és Szilász imádkozott, és énekekkel magasztalta az Istent. A foglyok pedig hallgatták őket. ²⁶Ekkor hirtelen nagy földrengés támadt, úgyhogy megrendültek a börtön alapjai, hirtelen kinyílt minden ajtó, és mindegyikükről lehulltak a bilincsek. ²⁷Amikor a börtönőr felriadt álmából, és meglátta, hogy nyitva vannak a börtönajtók, kivonta a kardját, és végezni akart magával, mert azt hitte, hogy megszöktek a foglyok. ²⁸Pál azonban hangosan rákiáltott: „Ne tégy kárt magadban, mert valamennyien itt vagyunk!” ²⁹Erre az világosságot kért, berohant, és remegve borult Pál és Szilász elé; ³⁰majd kivezette őket, és ezt kérdezte:

„Uraim, mit kell cselekednem, hogy üdvözüljek?” Ők pedig így válaszoltak: ³¹„Higgy az Úr Jézusban, és üdvözülsz mind te, mind a te házad népe!” ³²Ekkor hirdették az Isten igéjét neki és mindazoknak, akik a házában voltak. ³³Ő pedig magához fogadta őket az éjszakának még

abban az órájában, kimosta sebeiket, és azonnal megkeresztelkedett egész háza népével együtt.³⁴ Azután házába vitte őket, asztalt terített nekik, és örvendezett, hogy egész háza népével együtt hisz az Istenben.

³⁵Amikor megvirradt, elküldték az előljárók a törvényszolgákat, és azt üzenték: „Bocsásd szabadon azokat az embereket!”³⁶A börtönőr nyomban tudtára adta Pálnak ezt az üzenetet: „Az előljárók ideküldtek, hogy bocsássalak szabadon titeket: most tehát távozzatok, menjetek el békességgel!”³⁷Pál azonban így szólt hozzájuk: „Megverték minket nyilvánosan, ítélet nélkül, és börtönbe vetettek, holott római polgárok vagyunk; most pedig titokban akarnak elküldeni minket? Azt nem, hanem jöjjenek ide, és ők maguk vezessenek ki bennünket!”³⁸A törvényszolgák pedig jelentették ezt a dolgot az előljáróknak. Amikor ezek meghallották, hogy rómaiakról van szó, megijedtek,³⁹elmentek, és bocsánatot kértek tőlük, majd kivezették őket, és kérték, hogy távozzanak a városból.⁴⁰Amint kijöttek a börtönből, elmentek Lídiához, és látva a testvéreket, bátorították őket, majd eltávoztak.

8) Pál Korinthusban (18,1-22)

Ezek után Pál eltávozott Athénből, és Korinthusba ment.²Ott találkozott egy Akvila nevű pontuszi származású zsidóval, aki nemrég jött Itáliából, feleségével, Priscillával, mivel Klaudiusz elrendelte, hogy minden zsidó távozzék Rómából. Pál csatlakozott hozzájuk,³és mivel ugyanaz volt a mestersége, náluk lakott, együtt is dolgozott velük; ők ugyanis sátorkészítő mesterek voltak.⁴Szombatonként azonban a zsinagógában vitázott, és igyekezett meggyőzni zsidókat és görögöket.⁵Amikor pedig Szilász és Timóteus megérkezett Macedóniából, Pál teljesen az ige hirdetésének szentelte magát, és bizonyosságot tett a zsidók előtt, hogy Jézus a Krisztus.⁶Amikor azonban ellene szegültek és szidalmazták, lerázta ruhájáról a port, és ezt mondta nekik: „Véretetek a ti fejetekre szálljon: Én tiszta vagyok! Mostantól fogva a pogányokhoz megyek.”⁷Ekkor eltávozott onnan, és egy Titiusz Jusztusz nevű istenfélő ember házába költözött, akinek a háza szomszédos volt a zsinagógával.⁸Kriszpusz, a zsinagógai előljáró pedig hitt az Úrban egész háza népével együtt; és a korinthusiak közül, akik hallgatták őt, szintén sokan hittek és megkeresztelkedtek.⁹Az Úr egy éjjel látomásban ezt mondta Pálnak: „Ne félj, hanem szólj, és ne hallgass: ¹⁰mert én veled vagyok, és senki sem fog rád támadni és ártani neked, mert nekem sok népem van ebben a városban.”¹¹Erre ott maradt egy évig és hat hónapig, és tanította közöttük az Isten igéjét.¹²Amikor pedig Gallió volt Akhája helytartója, a zsidók egy akarattal Pálra támadtak, a törvényszék elé vitték,¹³és így szóltak: „Ez az ember arra csábítja az embereket, hogy törvényellenes módon tiszteljék az Istent.”¹⁴Amikor azonban Pál szólásra akarta nyitni a száját, Gallió ezt mondta a zsidóknak: „Ha valami törvénytelenesről vagy súlyos büntettről volna szó, ti zsidók, a törvény értelmében meghallgatnálak benneteket.”¹⁵Ha viszont rátok tartozó ügyekről, nevekről és a ti törvényetekről van közöttetek vita, azt intézzétek el magatok, mert én ilyenekben nem kívánok bíró lenni.”¹⁶Aztán kiutasította őket a törvényszék elől.¹⁷Ekkor valamennyien megragadták Szószthenészt, a zsinagógai előljárót, és ütlegették a törvényszék előtt; de Gallió mit sem törődött ezzel.¹⁸Pál pedig még jó néhány napig ott maradt, azután elbúcsúzott a testvérektől, és Szíriába hajózott Priscillával és Akvilával együtt, előbb azonban megnyíratta a fejét Kenkreában, mert fogadalma volt.¹⁹Efezusba érve elvált tőlük, maga pedig bement a zsinagógába, és vitázott a zsidókkal.²⁰Amikor arra kérték, hogy hosszabb ideig maradjon náluk, nem volt rá hajlandó,²¹hanem búcsút vett tőlük, és ezt

mondta: „Ismét visszatérek hozzátok, ha az Isten úgy akarja.” Aztán elhajózott Efezusból.

²²Miután Cézareába érkezett, felment, köszöntötte a gyülekezetet, azután lement Antiókhíába.

9) Keresztelő János tanítványai Efezusbán (19,1-7)

¹Amíg Apollós Korinthusban volt, Pál végigjárva a felső vidékeket, érkezett Efezusba.

Mikor ott néhány tanítványra talált, ²így szólt hozzájuk: „Kaptatok-e Szentlelket, amikor hívőkké lettetek?” Ők így feleltek: „Hiszen még azt sem hallottuk, hogy van Szentlélek.”

³Ezután megkérdezte tőlük: „Akkor hogyan keresztelkedtetek meg?” „A János keresztségével” - válaszolták ezek. ⁴Pál ekkor így szólt: „János, amikor keresztelt, megtérést követelt, de azt mondta a népnek, hogy abban higgyenek, aki utána jön, azaz Jézusban.”

⁵Amikor ezt meghallották, megkeresztelkedtek az Úr Jézus nevére. ⁶És amikor Pál rájuk tette a kezét, leszállt rájuk a Szentlélek, úgyhogy különböző nyelveken szóltak, és prófétáltak.

⁷Ezek a férfiak pedig összesen mintegy tizenketten voltak.

10) Pál tanítása Efezusbán (19,8-12)

⁸Azután eljárt a zsinagógába, ahol három hónapon át bátran szólt, vitázott, és igyekezett meggyőzni őket az Isten országának dolgairól. ⁹Amikor pedig egyesek ellenálltak és nem hittek, sőt gyalázták az Úr útját az egész nép előtt, otthagya őket, a tanítványokat is távol tartotta tőlük, és mindennap egy Tirannosz nevű ember iskolájában tanított. ¹⁰Ez két éven át tartott, úgyhogy mindazok, akik Ázsiában laktak, meghallották az Úr igéjét, mind a zsidók, mind a görögök. ¹¹Isten pedig nem mindennapi csodákat tett Pál keze által; ¹²úgyhogy még a testén levő kendőket vagy kötényeket is elvitték a betegekhez, és a betegségek eltávoztak tőlük, a gonosz lelkek pedig kimentek belőlük.

11) Pál prédikál Tróászban, Eutikhosz (20,7-12)

⁷A hét első napján pedig, amikor összegyűltünk, hogy megtörjük a kenyeret, Pál prédikált nekik, és mivel másnap már el akart utazni, a tanítást egészen éjfélig meghosszabbította. ⁸Elég sok lámpás volt abban a felső szobában, ahol együtt voltunk. ⁹Egy Eutikhosz nevű ifjú pedig, aki az ablakban ült, mély álomba merült, mivel Pál sokáig prédikált, és az álomtól elnehezülve leesett a harmadik emeletről, úgyhogy holtan szedték fel. ¹⁰Ekkor Pál lement, ráborult, átölelte, és ezt mondta: „Ne zajongjatok, mert a lelke benne van.” ¹¹Azután felment, megtörte a kenyeret, evett, és még sokáig, egészen virradatig beszélt hozzájuk, majd útnak indult. ¹²A fiút pedig élve hozták fel, és egészen megvigasztalódtak.

12) Pált megkötözik (21,27-34)

²⁷Amikor végéhez közeledett a hét nap, az Ázsiából való zsidók meglátták őt a templomban. Fellázították az egész sokaságot, megragadták, ²⁸és így kiáltoztak: „Izraelita férfiak, segítsetek! Ez az az ember, aki a nép ellen, a törvény ellen és a szent hely ellen tanít mindenütt mindenkit, sőt még görögöket is hozott be a templomba, és megszenteltelenítette ezt a szent helyet.” ²⁹Néhányan ugyanis látták vele a városban azelőtt az efezusi Trofimoszt, és azt hitték, hogy Pál bevitte a templomba. ³⁰Felbolydult tehát az egész város, a nép összecsendült, Pált megragadták, kivonszolták a templomból, és a kapukat azonnal bezárták.

³¹Mikor pedig meg akarták ölni, jelentés érkezett a helyőrség ezredeséhez, hogy egész Jeruzsálem lázong. ³²Ez azonnal katonákat és századosokat vett maga mellé, és lerohant

hozzájuk. Amikor azok meglátták az ezredet és a katonákat, abbahagyták Pál ütlegelését.

³³Amint az ezredes odaért, elfogatta őt, és megparancsolta, hogy verjék kettős bilincsbe, majd kérdezősködött, hogy ki ez, és mit követett el. ³⁴De a tömegből ki ezt, ki azt kiáltotta. Mivel a zajongás miatt nem tudhatott meg semmi bizonyosat, megparancsolta, hogy vigyék a várba.

13) Összeesküvés Pál ellen (23,12-22)

¹²Amikor megvirradt, a zsidók közül többen összesereglettek, és átokkal kötelezték magukat, hogy nem esznek és nem isznak addig, amíg meg nem ölik Pált. ¹³Több mint negyvenen voltak, akik ezt az összeesküvést szőtték. ¹⁴Ezek elmentek a főpapokhoz és a vénekhez, és így szóltak: „Súlyos átokkal köteleztük magunkat, hogy semmi táplálékot sem veszünk magunkhoz, amíg meg nem öljük Pált. ¹⁵Most tehát a nagytanáccsal együtt javasoljátok az ezredesnek, hogy vezettesse őt hozzátok, mintha alaposabban akarnátok kivizsgálni az ügyét. Mi pedig készen állunk, hogy végezzünk vele, mielőtt ideér.” ¹⁶Meghallotta azonban Pál nőtestvérének fia a cselszövést, elment, és a várba bejutva elmondta ezt Pálnak. ¹⁷Pál magához kérette az egyik századost, és ezt kérte tőle: „Ezt az ifjút vedd el az ezredeshez, mert jelenteni kíván valamit.” ¹⁸Az tehát maga mellé vette az ifjút, elvezette az ezredeshez, és ezt mondta: „A fogoly Pál hívatott engem, és megkért, hogy ezt az ifjút vezessem hozzád, mert valamit mondani akar neked.” ¹⁹Az ezredes kézen fogva félrevonta az ifjút, és megkérdezte tőle: „Mit akarsz nekem jelenteni?” ²⁰Az pedig így válaszolt: „A zsidók megegyeztek, hogy megkérnek téged: vezettesd le Pált holnap a nagytanács elé, mintha valamit pontosabban akarnának megtudni róla. ²¹De te ne engedj nekik, mert közülük több mint negyven férfi leselkedik rá, akik átokkal kötelezték magukat, hogy addig se nem esznek, se nem isznak, amíg meg nem ölik. Már készen is állnak, csak üzenetedet várják.” ²²Az ezredes elbocsátotta az ifjút, és meghagyta neki: „Senkinek se szólj arról, hogy ezt jelentetted nekem.”

14) Pált Rómába viszik. (27,1-8)

¹Miután úgy határoztak, hogy hajón szállítanak bennünket Itáliába, átadták Pált a többi fogollyal együtt a császári csapatból való Juliusz nevű századosnak. ²Azután felszálltunk egy adramittiumi hajóra, amely Ázsia tartomány partvidékét akarta behajózni, és elindultunk. Velünk volt a thesszalonikai macedón Arisztarkhosz is. ³Másnap befutottunk Szidónba. Mivel Juliusz emberségesen bánt Pállal, megengedte, hogy elmenjen barátaihoz, és azok gondoskodjanak róla. ⁴Onnan továbbindulva Ciprus alatt hajóztunk el, mert ellenszél volt. ⁵Majd Cilicia és Pamfília partja mentén haladva befutottunk a líciai Mirába. ⁶Ott a százados egy Itáliába induló alexandriai hajót talált, és abba szállított be minket. ⁷Több napig tartó lassú hajózás után nagy nehezen jutottunk el Knidoszig; de mivel a szél miatt nem tudtunk kikötni, elhajóztunk Kréta alatt Szalmóné közelében. ⁸Nagy nehezen elhaladtunk mellette, és eljutottunk egy helyre, amelyet Szépkikötőnek neveznek, és amelyhez közel van Lázea városa.

15) Pál tanácsa ellenére továbbhajóznak (27,9-26)

⁹Mivel pedig közben sok idő telt el, és a hajózás is veszedelmessé vált, hiszen a böjt is elmúlt már, Pál figyelmeztette őket: ¹⁰„Férfiak, látom, hogy a további hajózás nemcsak a rakományra és a hajóra, hanem életünkre nézve is veszélyessé válik.” ¹¹De a százados inkább hitt a

kormányosnak és a hajótulajdonosnak, mint annak, amit Pál mondott. ¹²A kikötő nem volt alkalmas a telelésre, s ezért a többség úgy döntött, hogy továbbhajóznak onnan, hátha eljutnak Főnixbe, ahol áttelelhetnek. Ez Kréta egyik kikötője, amely délnyugat és északnyugat felé néz. ¹³Mivel pedig déli szél kezdett fújni, azt hitték, hogy megvalósíthatják elhatározásukat; felszedték tehát a horgonyt, és továbbhajóztak Kréta közelébe. ¹⁴Nemsokára azonban a sziget irányából az „Eurakviló”-nak nevezett szélvihar csapott le a tengerre. ¹⁵Mikor az magával ragadta a hajót, úgyhogy nem tudott a széllel szemben haladni, rábíztuk a hajót, és sodortattuk magunkat vele. ¹

⁶Amikor egy kis sziget alá futottunk be, amelyet Klaudának hívnak, csak nagy nehezen tudtuk megtartani a mentőcsónakot. ¹⁷Miután ezt felvonták, óvintézkedéseket tettek: alul átkötötték a hajót, és mivel féltek, hogy a Szirtisz tengeréből zátonyaira futnak, a horgonyt leeresztették, és úgy sodródtak tova. ¹⁸A vihar hevesen dobált bennünket, azért másnap kidobálták a hajóterhet, ¹⁹harmadnap pedig a hajó felszerelését dobálták ki saját kezükkel. ²⁰Mivel pedig sem a nap, sem a csillagok nem látszottak több napon át, és erős vihar tombolt, végül elveszett megmenekülésünk minden reménye. ²¹Minthogy már sokat éheztek is, Pál felállt közöttük, és így szólt: „Az lett volna a helyes, férfiak, ha rám hallgattok, és nem indulunk el Krétából, hogy elkerüljük ezt a veszélyt és ezt a kárt. ²²Én azonban most is azt tanácsolom nektek, hogy bizakodjatok, mert egy lélek sem vész el közületek, csak a hajó. ²³Mert ma éjjel elém állt annak az Istennek az angyala, akié vagyok, és akinek szolgállok. ²⁴Ez azt mondta: Ne félj, Pál, neked a császár elé kell állnod, és Isten neked ajándékozta mindazokat, akik veled vannak a hajón. ²⁵Ezért bizakodjatok, férfiak! Én hiszek az Istennek, hogy úgy lesz, ahogyan nekem megmondta. ²⁶Egy szigetre kell kivetődnünk.”

16) Hajótörés és megmenekülés (27,27-44)

²⁷Eljött a tizennegyedik éjszaka, mióta az Adrián sodródtunk tovább, amikor éjfél tájban azt gyanították a hajósok, hogy valamilyen szárazföldre közelednek. ²⁸Lebocsátották a mérőónt, és húsz ölet állapítottak meg. Amikor pedig kissé továbbmentek, és ismét lebocsátották, tizenöt ölet állapítottak meg. ²⁹De mivel féltek, hogy esetleg sziklás helyre vetődünk, a hajó farából négy horgonyt vetettek ki, alig várva a virradatot. ³⁰Ekkor azonban a hajósok meg akartak szökni a hajóról. Le akarták eresztetni a mentőcsónakot a tengerre, azzal az ürüggyel, hogy a hajó orrából akarnak horgonyokat kifeszíteni. ³¹Pál azonban így szólt a századoshoz és a katonákhoz: „Ha ezek nem maradnak a hajón, akkor ti sem menekülhettek meg.” ³²A katonák ekkor elvágták a mentőcsónak köteleit, és hagyták, hogy elsodorja az ár. ³³Addig pedig, amíg megvirradt, Pál mindnyájukat arra biztatta, hogy egyenek. Így szólt: „Ma a tizennegyedik napja, hogy étlen várakoztok, és semmit sem ettetek. ³⁴Ezért intelek titeket, hogy egyetek, mert az is megmeneküléseteket szolgálja. Mert közületek senkinek sem esik le egyetlen hajszál sem a fejről.” ³⁵E szavak után vette a kenyeret, hálát adott Istennek mindnyájuk szeme láttára, megtörte, és enni kezdett. ³⁶Erre mindnyájan nekibátorodtak, és ők is enni kezdtek. ³⁷Lélekszám szerint kétszázhetvenhatan voltunk a hajón. ³⁸Miután jóllaktak, a gabonát a tengerbe szórva könnyítettek a hajón.

³⁹Amikor megvirradt, a szárazföldet nem ismerték fel, de egy öblöt vettek észre, amelynek lapos volt a partja. Elhatározták, hogy ha tudják, erre futtatják rá a hajót. ⁴⁰A horgonyokat eloldották, és a tengerben hagyták, egyúttal a kormányrúd tartóköteleit is megeresztették, és az orrvitorlát szélnek feszítve igyekeztek a part felé. ⁴¹Mikor azonban a földnyelvhez értek,

ráfuttatták a hajót, amelynek orra befűrődve ott maradt mozdulatlanul, hátsó része pedig a hullámveréstől kezdett szakadozni. ⁴²A katonáknak az volt a szándékuk, hogy megölik a foglyokat, nehogy valaki kiúszva elmeneküljön. ⁴³De a százados meg akarta menteni Pált, visszatartotta őket elhatározásuktól, és megparancsolta, hogy akik úszni tudnak, azok ugorjanak először a tengerbe, és meneküljenek a szárazföldre, ⁴⁴azután a többiek pedig, ki deszkákon, ki a hajó egyéb darabjain. Így történt, hogy mindnyájan szerencsésen kimenekültek a szárazföldre.

17) Pál Málta szigetén (28,1-10)

¹Miután megmenekültünk, akkor tudtuk meg, hogy Máltának hívják ezt a szigetet. ²A barbárok nem mindennapi emberséget tanúsítottak irántunk, mert tüzet raktak, és a ránk zúduló eső és a hideg miatt mindnyájunkat befogadtak. ³Amikor Pál összegyűjtött egy csomó rőzsét, és a tűzre tette, egy vipera jött elő a melegből, és a kezébe mart. ⁴Amikor a barbárok meglátták a kezéről lecsüngő mérges kígyót, így szóltak egymáshoz: „Bizonyára gyilkos ez az ember, aki a tengerből kimenekült ugyan, de az isteni bosszúállás nem hagyja élni.” ⁵Ő azonban lerázta a kígyót a tűzbe, és semmi baja sem esett. ⁶Azok pedig azt várták, hogy feldagad, vagy hirtelen holtan esik össze. Mikor azonban a hosszas várakozás után azt látták, hogy nem történik semmi baja, megváltozott a véleményük, és azt mondták róla, hogy isten. ⁷Azon a környéken volt a sziget előljárójának, Publiusznak a birtoka, aki befogadott minket, és három napon át nagyon barátságosan megvendégt. ⁸Történt pedig, hogy Publiusz apja lázrohamoktól és vérhastól gyötörve ágyynak esett. Pál bement hozzá, és miután imádkozott, rátette a kezét, és meggyógyította. ⁹Miután ez megtörtént, a többi beteg szigetlakó is odament hozzá, és ő meggyógyította őket. ¹⁰Ezért nagy megbecsülésben részesítettek minket, és amikor elhajóztunk, elláttak bennünket minden szükséges dologgal.

18) Pál megérkezik Rómába (28,11-15)

¹¹Három hónap múlva azután elindultunk egy alexandriai hajón, amely a szigeten telelt, és amelynek címerében Dioszkurok voltak. ¹²Szirakuzába érkezve ott maradtunk három napig. ¹³Innen a part mentén hajózva megérkeztünk Régiumba, és mivel egy nap múlva feltámadt a déli szél, így másnap Puteoliba értünk. ¹⁴Itt testvéreket találtunk, akik kértek, hogy maradjunk náluk hat napig. Így érkeztünk Rómába. ¹⁵Mikor az ottani testvérek hallottak érkezésünkről, eléink jöttek Appiusz fórumáig és Tres Tabernaeig. Amikor Pál meglátta őket, hálát adott Istennek, és megtelt bizakodással.

19) Pál kétévi fogsága Rómában (28,16.30-31)

¹⁶Amikor megérkeztünk Rómába, Pálnak megengedték, hogy külön lakjék az őt őrző katonával. ³⁰Ő pedig ott maradt két teljes esztendeig saját bérelt szállásán, és fogadta mindazokat, akik felkeresték. ³¹Hirdette az Isten országát, és tanított az Úr Jézus Krisztusról, teljes bátorsággal, minden akadályoztatás nélkül.